Judikatūras krājums

ĢENERĀLADVOKĀTA ŽANA RIŠĀRA DELATŪRA
[*JEAN RICHARD DE LA TOUR*]
SECINĀJUMI,
sniegti 2021. gada 15. jūlijā [1]

Lieta C-431/20 P

Carlo Tognoli,
Emma Allione,
Luigi Alberto Colajanni,
Claudio Martelli,
Luciana Sbarbati,
***Carla Dimatore – Mario Rigo* mantinieces statusā,**
Roberto Speciale,
***Loris Torbesi – Eugenio Melandri* mantinieka statusā,**
Luciano Pettinari,
Pietro Di Prima,
Carla Barbarella,
Carlo Alberto Graziani,
Giorgio Rossetti,
Giacomo Porrazzini,
Guido Podestà,
Roberto Barzanti,
Rita Medici,
Aldo Arroni,
Franco Malerba,
Roberto Mezzaroma
pret

Eiropas Parlamentu

Apelācija – Eiropas Parlamenta deputāta unikālais statuss – Itālijas vēlēšanu apgabalos ievēlēti Eiropas Parlamenta deputāti – Eiropas Parlamenta grozījumi tiesībās uz pensiju – Apstrīdams tiesību akts – Jēdziens – Saistošas tiesiskās sekas – Prasības pieteikuma grozījumu raksts – Pieņemamība

[1] Oriģinālvaloda – franču.

I. Ievads

1. Apelācijas sūdzībā *Carlo Tognoli* un citi apelācijas sūdzību iesniedzēji lūdz atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas 2020. gada 3. jūlija rīkojumu *Tognoli* u.c./Parlaments [2], ar ko tā noraidīja viņu prasības atcelt 2019. gada 11. aprīļa Eiropas Parlamenta Finanšu ģenerāldirektorāta (ĢD) nodaļas "Deputātu atalgojums un sociālās tiesības" vadītāja paziņojumus par viņiem izmaksājamās pensijas apmēra pielāgošanu [3] pēc Lēmuma Nr. 14/2018 de *Ufficio di Presidenza della Camera dei deputati* (Deputātu palātas Prezidijs, Itālija) [4] stāšanās spēkā 2019. gada 1. janvārī, kā acīmredzami nepieņemamas.

2. Par šiem paziņojumiem, kas adresēti vairākiem bijušajiem Eiropas Parlamenta deputātiem vai viņu tiesību pārņēmējiem, ir celtas vairākas prasības, kuras Vispārējā tiesa ir atzinusi par acīmredzami nepieņemamām. Par šiem nolēmumiem, kas tika pieņemti tajā pašā dienā ar analoģisku formulējumu, Tiesā ir iesniegtas apelācijas sūdzības [5].

3. Tiesai tādējādi ir jālemj par nosacījumiem, ar kādiem var celt prasības par tādiem Parlamenta lēmumiem Eiropas Parlamenta deputātu pensiju pārskatīšanas jomā, kas pieņemti administratīvajā procedūrā, uz kuru neattiecas īpašs tiesiskais regulējums.

4. Šajās apelācijas sūdzībās un apelācijas sūdzībā lietā C-408/20 P, kuras Tiesa nolēmusi izskatīt kopā, būtiskas pārdomas attiecas uz jēdzienu "apstrīdams tiesību akts" LESD 263. panta izpratnē [6].

II. Atbilstošās tiesību normas

5. Vispārējās tiesas Reglamenta 86. pantā [7] ir noteikts:

"1. Ja tiesību akts, kuru lūgts atcelt, ir aizstāts vai grozīts ar citu tiesību aktu, kam ir tāds pats priekšmets, prasītājs pirms tiesvedības mutvārdu daļas pabeigšanas vai pirms Vispārējās tiesas lēmuma izlemt lietu bez tiesvedības mutvārdu daļas var grozīt prasības pieteikumu, lai ņemtu vērā šo jauno faktu.

[..]

[2] T-395/19, T-396/19, T-405/19, T-408/19, T-419/19, T-423/19, T-424/19, T-428/19, T-433/19, T-437/19, T-443/19, T-455/19, no T-458/19 līdz T-462/19, T-464/19, T-469/19 un T-477/19, nav publicēts, turpmāk tekstā – "pārsūdzētais rīkojums", EU:T:2020:302.

[3] Skat. šo secinājumu 11. punktu.

[4] Turpmāk tekstā – "Lēmums Nr. 14/2018".

[5] Vienlaikus ar šo apelācijas sūdzību tiek izskatīta Eiropas Parlamenta deputāta apelācijas sūdzība (lieta *Poggiolini*/Parlaments (C-408/20 P)) par 2020. gada 3. jūlija rīkojumu *Falqui* un *Poggiolini*/Parlaments (T-347/19 un T-348/19, nav publicēts, EU:T:2020:303). Tiek izskatītas citas apelācijas sūdzības lietās *Coppo Gavazzi* u.c./Parlaments (C-725/20 P) un *Santini* u.c./Parlaments (C-198/21 P) par identiskiem paziņojumiem, kas datēti ar 2019. gada 11. aprīli vai 2019. gada 8. maiju. Tās attiecīgi iesniegtas par 2020. gada 15. oktobra spriedumu *Coppo Gavazzi* u.c./Parlaments (no T-389/19 līdz T-394/19, T-397/19, T-398/19, T-403/19, T-404/19, T-406/19, T-407/19, no T-409/19 līdz T-414/19, no T-416/19 līdz T-418/19, no T-420/19 līdz T-422/19, no T-425/19 līdz T-427/19, no T-429/19 līdz T-432/19, T-435/19, T-436/19, no T-438/19 līdz T-442/19, no T-444/19 līdz T-446/19, T-448/19, no T-450/19 līdz T-454/19, T-463/19 un T-465/19, EU:T:2020:494), kā arī 2021. gada 10. februāra spriedumu *Santini* u.c./Parlaments (T-345/19, T-346/19, no T-364/19 līdz T-366/19, no T-372/19 līdz T-375/19 un T-385/19, nav publicēts, EU:T:2021:78). Pašlaik norisinās šo tiesvedību rakstveida daļa.

[6] Uz šo jēdzienu attiecas šīs apelācijas sūdzības pirmais pamats un otrais apelācijas sūdzības pamats lietā C-408/20 P. Šīs abas lietas izvērtēšu identiski.

[7] Pieejams šajā tīmekļvietnē: https://curia.europa.eu/jcms/upload/docs/piemērošana/pdf/2018-11/version_consolidee_rp_propre.pdf.

6. Neskarot Vispārējās tiesas vēlāko lēmumu par prasības pieteikuma grozījumu raksta pieņemamību, priekšsēdētājs nosaka atbildētājam termiņu, kurā tas var atbildēt uz grozījumu rakstu.

7. Attiecīgā gadījumā priekšsēdētājs nosaka personām, kas iestājušās lietā, termiņu, kurā tās var papildināt savus iestāšanās rakstus, ņemot vērā prasības pieteikuma grozījumu rakstu un atbildes rakstu. Šajā nolūkā minētie procesuālie raksti vienlaikus tiek izsniegti personām, kas iestājušās lietā."

III. Tiesvedības priekšvēsture

6. Tiesvedības priekšvēsture aprakstīta pārsūdzētā rīkojuma 1.–9. punktā, un to var rezumēt šādi.

7. Apelācijas sūdzību iesniedzēji, kas ir Itālijā ievēlēti bijušie Eiropas Parlamenta deputāti vai šos deputātus pārdzīvojušie laulātie, saskaņā ar Noteikumiem par [Eiropas] Parlamenta deputātu izdevumiem un piemaksām saņem piešķirto vecuma pensiju vai apgādnieka zaudējuma pensiju.

8. 2018. gada 12. jūlijā Deputātu palātas Prezidija birojs Lēmumā Nr. 14/2018 nolēma pārrēķināt bijušajiem šīs palātas deputātiem izmaksājamo pensiju apmēru attiecībā uz pilnvaru gadiem līdz 2011. gada 31. decembrim, piemērojot ieguldījumu sistēmu[8]. Uz šī pamata šiem deputātiem vai viņu pārdzīvojušajiem laulātajiem izmaksāto pensiju apmērs tika samazināts no 2019. gada 1. janvāra.

9. Parlaments informēja apelācijas sūdzību iesniedzējus komentārā, kas pievienots paziņojumiem par viņu pensiju 2019. gada janvārī, ka viņu pensiju apmērs var tikt pārskatīts, īstenojot Lēmumu Nr. 14/2018, un ka šī pārskatīšana var izraisīt nepamatoti izmaksāto summu atgūšanu.

10. Parlamenta Finanšu ĢD nodaļas "Deputātu atalgojums un sociālās tiesības" vadītāja paziņojumā, kas nav datēts un kas tika pievienots paziņojumiem par apelācijas sūdzību iesniedzēju pensiju 2019. gada februārī, viņi tika brīdināti, ka:

– Parlamenta juridiskais dienests ir apstiprinājis, ka Lēmums Nr. 14/2018 ir automātiski piemērojams viņu situācijai;

– tiklīdz tiks saņemta nepieciešamā informācija no *Camera dei deputati* (Deputātu palāta, Itālija), Parlaments paziņos viņiem par viņu tiesību uz pensiju jauno noteikšanu un nākamo divpadsmit mēnešu laikā atgūs iespējamo starpību, un

– viņu tiesības uz pensiju tiks galīgi noteiktas oficiālajā aktā, par ko būs iespējams iesniegt sūdzību saskaņā ar Eiropas Parlamenta 2008. gada 19. maija un 9. jūlija Lēmuma par Parlamenta deputātu nolikuma īstenošanas noteikumiem 72. pantu[9] vai celt prasību atcelt tiesību aktu saskaņā ar LESD 263. pantu.

[8] Pārsūdzētā rīkojuma 3. punktā ir precizēts, ka Lēmuma Nr. 14/2018 tiesiskumu pašlaik izvērtē *Consiglio di giurisdizione della Camera dei deputati* (Deputātu palātas Jurisdikcijas padome, Itālija).

[9] OV 2009, C 159, 1. lpp.

11. 2019. gada 11. aprīļa paziņojumos[10] šis nodaļas vadītājs apelācijas sūdzības iesniedzējus informēja, ka atbilstoši viņiem adresētajos 2019. gada februāra paziņojumos norādītajam:

– viņu pensiju apmērs no 2019. gada aprīļa ar atpakaļejošu spēku no 2019. gada 1. janvāra tiks pielāgots pensiju apmēram, kas saskaņā ar Lēmumu Nr. 14/2018 tiek maksāts bijušajiem valsts deputātiem Itālijā, piemērojot šo paziņojumu pielikumā nosūtītos projektus par jauno tiesību uz pensiju noteikšanu, un

– viņiem tika piešķirts 30 dienu termiņš no minēto paziņojumu saņemšanas brīža, lai iesniegtu savus apsvērumus, un šo apsvērumu neiesniegšanas gadījumā šo paziņojumu sekas tiks uzskatītas par galīgām, un it īpaši tiks atgūtas nepamatoti izmaksātās summas par laikposmu no 2019. gada janvāra līdz martam.

12. Ar elektroniskā pasta vēstulēm, kas nosūtītas laikposmā no 2019. gada 13. maija līdz 4. jūnijam, apelācijas sūdzību iesniedzēji iesniedza kompetentajam Parlamenta dienestam savus apsvērumus.

13. Elektroniskā pasta vēstulēs, kas nosūtītas laikposmā no 2019. gada 22. maija līdz 24. jūnijam, Parlaments apstiprināja, ka šie apsvērumi ir saņemti, un norādīja apelācijas sūdzību iesniedzējiem, ka atbilde viņiem tiks sniegta pēc viņu argumentu izvērtēšanas.

14. Elektroniskā pasta vēstulēs, kas nosūtītas laikposmā no 2019. gada 20. jūnija līdz 23. jūlijam – pēc tam, kad apelācijas sūdzību iesniedzēji bija cēluši prasības pirmajā instancē[11], – Parlamenta Finanšu ĢD nodaļas "Deputātu atalgojums un sociālās tiesības" vadītājs norādīja, ka viņu iesniegtajos apsvērumos nav tādu elementu, kas pamatotu strīdīgajos paziņojumos izklāstītās Parlamenta nostājas pārskatīšanu, tādējādi šo paziņojumu pielikumā norādītās un pārrēķinātās tiesības uz pensiju, kā arī plāns par nepamatoti izmaksāto summu atgūšanu ir kļuvuši galīgi šī lēmuma paziņošanas dienā.

15. Tomēr pārsūdzētā rīkojuma izdošanas dienā Parlaments vēl nebija pieņēmis galīgu lēmumu par *Eugenio Melandri* situāciju (lieta T-437/19), ņemot vērā tās īpatnības.

IV. Tiesvedība Vispārējā tiesā un pārsūdzētais rīkojums

16. Ar prasības pieteikumiem, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegti 2019. gada 28. jūnijā un 8. jūlijā, apelācijas sūdzību iesniedzēji cēla prasības atcelt strīdīgos paziņojumus.

17. 2019. gada 16., 19. un 24. septembrī Parlaments atsevišķos dokumentos izvirzīja iebildi par šo prasību nepieņemamību.

18. Laikposmā no 2019. gada 19. septembra līdz 4. oktobrim apelācijas sūdzību iesniedzēji, izņemot *Emma Allione* (lieta T-396/19) un *E. Melandri* (lieta T-437/19), iesniedza attiecīgo prasību pieteikumu grozījumu rakstus. No 2019. gada 15. līdz 28. oktobrim Parlaments iesniedza apsvērumus par šiem rakstiem.

[10] Turpmāk tekstā – "strīdīgie paziņojumi".

[11] Skat. šo secinājumu 16. punktu. Tikai vienā lietā, proti, *Emma Allione* (lieta T-396/19), Parlamenta 2019. gada 20. jūnijā atbilde tika sniegta pirms prasības pieteikuma iesniegšanas 2019. gada 28. jūnijā. Šajā ziņā skat. pārsūdzētā rīkojuma 10. un 12. punktu.

19. No 2019. gada 3. līdz 12. novembrim apelācijas sūdzību iesniedzēji, izņemot *E. Melandri* (lieta T-437/19) [12], iesniedza savus apsvērumus par iebildēm par nepieņemamību, kurus Parlaments bija izvirzījis pret viņu prasību pieteikumiem.

20. Ar 2019. gada 10. decembra rīkojumiem Vispārējā tiesa nolēma iebildes par nepieņemamību izvērtēšanu apvienot ar lietas izskatīšanu pēc būtības. Parlaments 2020. gada 27. un 28. janvārī iesniedza savus iebildumu rakstus.

21. 2020. gada 3. februārī Vispārējā tiesa nolēma, ka otrreizēja procesuālo rakstu apmaiņa nav nepieciešama.

22. Pārsūdzētajā rīkojumā Vispārējā tiesa saskaņā ar tās reglamenta 126. pantu noraidīja minētās prasības kā acīmredzami nepieņemamas.

23. Pirmkārt, attiecībā uz prasībām atcelt strīdīgos paziņojumus Vispārējā tiesa vispirms lēma, ka iebildes par nepieņemamību Parlaments bija izvirzījis tam noteiktajā termiņā, jo tas ir jāaprēķina, ņemot vērā 10 dienu termiņu, kas tiek piešķirts, pamatojoties uz apsvērumiem par attālumu [13].

24. Turpinot – Vispārējā tiesa nosprieda, ka strīdīgie paziņojumi nav nelabvēlīgi akti [14]. Norādījusi, ka, lai pierādītu, ka Parlaments bija pieņēmis galīgo nostāju par pensiju apmēru [15], nepietiek tikai ar to vien, ka jaunais pensiju aprēķināšanas veids tiek piemērots no 2019. gada aprīļa, no strīdīgo paziņojumu formulējuma un apelācijas sūdzības iesniedzējiem sniegtās iespējas paust apsvērumus, kas tika atgādināta un īstenota [16], tā secināja, ka Parlamenta atbildes apelācijas sūdzību iesniedzējiem ir šīs iestādes galīgi lēmumi un tādējādi tos nevar izvērtēt tikai kā strīdīgo paziņojumu apstiprinošus aktus [17].

25. Visbeidzot Vispārējā tiesa uzskatīja, ka nav nozīmes ne apstāklim, ka strīdīgajos paziņojumos nav precizēts termiņš, kādā Parlaments sniegs atbildi uz apelācijas sūdzību iesniedzēju apsvērumiem, ne arī iebildumiem, kas balstīti uz pamatojuma nesniegšanu un samērīguma principa pārkāpumu [18].

26. Otrkārt, Vispārējā tiesa nosprieda, ka apelācijas sūdzību iesniedzēju grozījumu raksti bija acīmredzami nepieņemami, jo viņu sākotnējie prasību pieteikumi to iesniegšanas dienā nebija pieņemami [19], un ka katrā ziņā šajos rakstos izvirzītie prasījumi, kas attiecās uz citiem "iepriekšējiem, sagatavojošiem, turpmākiem vai saistītiem" aktiem, ir jānoraida kā nepieņemami, ciktāl tajos nebija pietiekami precīzi norādīts strīda priekšmets [20].

27. Treškārt, Vispārējā tiesa kā acīmredzami nepieņemamus noraidīja apelācijas sūdzību iesniedzēju prasījumus piespriest Parlamentam samaksāt nepamatoti ieturētās summas, pamatojoties uz to, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru nevar izdot rīkojumu Savienības iestādēm [21].

[12] *E. Melandri* nomira 2019. gada 27. oktobrī. 2020. gada 30. janvārī Vispārējā tiesa tika informēta, ka *Loris Torbesi* vēlas turpināt tiesvedību.

[13] Skat. pārsūdzētā rīkojuma 45.–48. punktu.

[14] Skat. pārsūdzētā rīkojuma 57. punktu.

[15] Skat. pārsūdzētā rīkojuma 51. punkta pēdējo teikumu.

[16] Skat. pārsūdzētā rīkojuma 52. un 53. punktu.

[17] Skat. pārsūdzētā rīkojuma 56. un 60. punktu.

[18] Skat. pārsūdzētā rīkojuma 61. un 62. punktu.

[19] Skat. pārsūdzētā rīkojuma 66. un 67. punktu.

[20] Skat. pārsūdzētā rīkojuma 69. punktu.

[21] Skat. pārsūdzētā rīkojuma 73. un 74. punktu.

V. Lietas dalībnieku prasījumi

28. Apelācijas sūdzību iesniedzēju prasījumi Tiesai ir šādi:

– atcelt pārsūdzēto rīkojumu;

– nodot lietu atpakaļ Vispārējai tiesai un

– piespriest Parlamentam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus apelācijas tiesvedībā.

29. Parlaments lūdz Tiesai:

– noraidīt apelācijas sūdzības un

– piespriest apelācijas sūdzību iesniedzējiem atlīdzināt tiesāšanās izdevumus apelācijas tiesvedībā.

VI. Par apelācijas sūdzību

30. Apelācijas sūdzību iesniedzēji min galveno pamatu, kas balstīts uz strīdīgo paziņojumu apstrīdamo raksturu. Pakārtoti ir izvirzīti divi citi pamati, no kuriem viens attiecas uz Vispārējās tiesas Reglamenta 86. panta interpretācijas kļūdu un otrs uz sacīkstes principa pārkāpumu, kā arī šī reglamenta 126. panta interpretācijas kļūdu.

A. Par pirmo pamatu, kas balstīts uz strīdīgo paziņojumu apstrīdamo raksturu

31. Šajā pamatā apelācijas sūdzību iesniedzēji kritizē Vispārējās tiesas lēmumu neuzskatīt strīdīgos paziņojumus par nelabvēlīgiem aktiem, par kuriem var celt prasību atcelt tiesību aktu LESD 263. panta izpratnē [22].

1. Lietas dalībnieku argumenti

32. Apelācijas sūdzību iesniedzēji apgalvo:

– galvenokārt, ka saskaņā ar Tiesas judikatūru aktu apstrīdamais raksturs izriet no to tiesiskajām sekām, nevis no to galīgā rakstura, *a fortiori* ja nav identificēts juridiskais pamats, ar ko tiek nošķirts pagaidu akts no galīga akta. Šajā gadījumā strīdīgie paziņojumi ietekmēja to pensiju apmēru, kas viņiem tika izmaksātas no 2019. gada aprīļa; un pakārtoti,

– ka nebija skaidrs, ka pēc strīdīgo paziņojumu izdošanas var tikt pieņemti lēmumi, kas nav tikai apstiprinoši lēmumi, ka no Parlamenta atbildēm uz apsvērumiem izrietēja, ka tie ir bijuši tikai apstiprinoši [akti] un ka Parlaments ir nonācis pretrunā pats ar sevi, apgalvodams, ka tam bija jāpiemēro Lēmums Nr. 14/2018;

– ka strīdīgo paziņojumu būtība nevarot mainīties atkarībā no tā, vai par tiem tiek iesniegti apsvērumi, lai gan neesot vajadzīgs neviens cits elements, ņemot vērā Parlamenta lēmumu

[22] Skat. šo secinājumu 24. un 25. punktu.

automātiski transponēt Lēmumu Nr. 14/2018, un, tā kā nebija informācijas par termiņu, kādā Parlamentam jāsniedz atbilde, viņi neesot varējuši gaidīt, lai celtu savas prasības, un

– ka *E. Allione* (lieta T-396/19) cēla prasību par viņai adresēto strīdīgo paziņojumu dienā, kad Parlaments bija atbildējis uz viņas rakstveida apsvērumiem, jeb dienā, kad šis akts bija kļuvis galīgs.

33. Parlaments apgalvo, ka pensijas apmēra samazinājumu varēja grozīt, ņemot vērā apelācijas sūdzību iesniedzēju apsvērumus, un ka galīgo nostāju tas tika pieņēmis pēc strīdīgo paziņojumu izdošanas, kā tas izriet no šo paziņojumu formulējuma un no attiecīgajām personām dotās iespējas iesniegt rakstveida apsvērumus. Juridiskā pamata neesamība, kas ļauj minētos paziņojumus uzskatīt par sagatavojošiem [aktiem], nekādā ziņā neietekmējot to kvalifikāciju, jo Parlamenta prakses mērķis ir nodrošināt attiecīgajām personām tiesības tikt uzklausītām, pirms tiek pieņemts galīgs lēmums par viņu tiesību uz pensiju apmēra samazinājumu. Runājot par šo paziņojumu tūlītējām sekām, Parlaments norāda uz to pagaidu raksturu.

2. Vērtējums

34. Pirmajā pamatā apelācijas sūdzību iesniedzēji būtībā apstrīd Vispārējās tiesas vērtējumu attiecībā uz tiesisko seku kritēriju, kas ļauj izmantot LESD 263. pantā paredzēto tiesiskās aizsardzības līdzekli, ņemot vērā Tiesas judikatūru.

35. Tādējādi ir jāatgādina, ka par "apstrīdamiem aktiem" šī panta izpratnē ir uzskatāmi visi iestāžu pieņemtie tiesību akti, lai kāda būtu to forma, kas paredzēti tādu saistošu tiesisko seku radīšanai, kuras var ietekmēt prasītāja – fiziskas vai juridiskas personas – intereses, būtiski mainot tā tiesisko stāvokli [23].

36. Savukārt LESD 263. pantā paredzētā pārbaude tiesā neattiecas ne uz vienu tādu aktu, kas nerada saistošas tiesiskas sekas, piemēram, uz sagatavojošiem aktiem un vienkāršiem izpildes aktiem, vienkāršiem ieteikumiem un atzinumiem, kā arī principā iekšējiem norādījumiem [24].

37. Lai noteiktu, vai apstrīdētais tiesību akts izraisa šādas sekas, ir jāņem vērā šī akta būtība, kā arī izdevējas iestādes nodoms [25] un jāizvērtē tā ietekme atbilstoši tādiem objektīviem kritērijiem kā minētā akta saturs, ņemot vērā attiecīgā gadījumā tā pieņemšanas kontekstu, kā arī tā izdevējas iestādes pilnvaras [26].

38. Tādējādi starppasākumi, kuru mērķis ir sagatavot galīgo lēmumu, principā nav uzskatāmi par tiesību aktiem, par ko var celt prasību tos atcelt. Tā tas ir, ja tajos ir pausts attiecīgās iestādes pagaidu viedoklis [27].

[23] Skat. spriedumus, 2021. gada 25. februāris, *VodafoneZiggo Group*/Komisija (C-689/19 P, EU:C:2021:142, 48. punkts un tajā minētā judikatūra), kā arī 2021. gada 22. aprīlis, *thyssenkrupp Electrical Steel* un *thyssenkrupp Electrical Steel Ugo*/Komisija (C-572/18 P, EU:C:2021:317, 46. punkts un tajā minētā judikatūra).

[24] Skat. spriedumu, 2021. gada 22. aprīlis, *thyssenkrupp Electrical Steel* un *thyssenkrupp Electrical Steel Ugo*/Komisija (C-572/18 P, EU:C:2021:317, 47. punkts un tajā minētā judikatūra).

[25] Par dažu formālu prasību ietekmes neesamību skat. spriedumu, 2008. gada 17. jūlijs, *Athinaïki Techniki*/Komisija (C-521/06 P, EU:C:2008:422, 42.–45. punkts).

[26] Skat. spriedumu, 2021. gada 22. aprīlis, *thyssenkrupp Electrical Steel* un *thyssenkrupp Electrical Steel Ugo*/Komisija (C-572/18 P, EU:C:2021:317, 48. punkts un tajā minētā judikatūra).

[27] Skat. spriedumu, 2011. gada 13. oktobris, *Deutsche Post* un Vācija/Komisija, (C-463/10 P un C-475/10 P, EU:C:2011:656, 50. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

39. Par starppasākumiem nevar celt prasību arī tad, ja ir pierādīts, ka uz šo pasākumu apgalvoto prettiesiskumu var atsaukties tādas prasības atbalstam, kas celta par galīgo lēmumu, kuru šie pasākumi sagatavojuši. Šādos apstākļos prasība, kas celta par lēmumu, ar kuru procedūra tiek izbeigta, nodrošinātu pietiekamu tiesību aizsardzību tiesā [28].

40. Jāpiebilst, ka par strīdīgo lēmumu var celt prasību atcelt tiesību aktu tikai tad, ja, pat nemainot iepriekšējā lēmuma rezolutīvās daļas noteikumus, dažu tā pamatu grozīšana maina rezolutīvajā daļā nolemtā būtību, ietekmējot apelācijas sūdzību iesniedzēju intereses judikatūras attiecībā uz LESD 263. pantu izpratnē. Pretējā gadījumā tas ir apstiprinošs akts, kas nav apstrīdams šī panta izpratnē.

41. Izskatāmajā lietā Vispārējā tiesa, piemērojot šo secinājumu 35. un 38. punktā [29] atgādināto judikatūru, norādīja uz strīdīgajos paziņojumos minētajiem elementiem, proti, uz lietoto jēdzienu "projekts" un uz precizējumu, ka tiesību uz pensiju pārskatīšana, kā arī laikposmā no 2019. gada janvāra līdz martam nepamatoti izmaksāto summu atgūšana kļūs galīgas tikai tad, kad beigsies apsvērumu paušanai piešķirtais 30 dienu termiņš. Vispārējā tiesa nosprieda, ka tas, ka apelācijas sūdzību iesniedzēji izmantoja šo iespēju, neļāva projektiem par jaunu tiesību uz pensiju noteikšanu kļūt galīgiem un tādējādi vēstules, kas nosūtītas pēc apelācijas sūdzības iesniedzēju apsvērumiem, ir galīgi Parlamenta lēmumi.

42. Turklāt Vispārējā tiesa lēma, ka šīs vēstules nav tikai apstiprinoši akti, jo strīdīgie paziņojumi nebūt nebija galīgi, un šajā ziņā tam, ka šajos paziņojumos nebija precizēts termiņš, kādā Parlamentam ir jāsniedz atbilde, nav nozīmes.

43. Pirmajā apelācijas sūdzības pamatā apelācijas sūdzību iesniedzēji apstrīd Vispārējās tiesas konstatējumus par strīdīgo paziņojumu saturu un to izdošanas apstākļiem. Apelācijas sūdzību iesniedzēji uzskata, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi tiesību kļūdu, vērtēdama šo paziņojumu apstrīdamo raksturu attiecībā uz izdevējas iestādes pilnvarām, un apgalvo, ka tie izraisīja pensiju apmēra tūlītēju samazinājumu.

44. No pārsūdzētā rīkojuma 5., 6. un 51. punkta izriet, ka Vispārējā tiesa ir konstatējusi, ka Parlaments izdeva strīdīgos paziņojumus, īstenodams lēmumpieņemšanas pilnvaras, un ka Parlamentam saskaņā ar Eiropas Parlamenta deputātu pensiju apmēra noteikšanas sistēmu ir pienākums pārskatīt izmaksājamo pensiju apmēru. Saskaņā ar Vispārējās tiesas konstatējumiem šajos apstākļos šīs iestādes Finanšu ĢD prakse izpaudās tādējādi, ka 2019. gada februārī tas informēja apelācijas sūdzību iesniedzējus par pensiju apmēra turpmāku pārskatīšanu, kas izriet no Lēmuma Nr. 14/2018 automātiskas piemērojamības, pēc diviem mēnešiem ar šiem paziņojumiem tas informēja par minētā lēmuma faktisku īstenošanu, kā arī par iespēju paust apsvērumus 30 dienu laikā no minēto paziņojumu nosūtīšanas dienas.

45. Tādējādi no tā var secināt, ka Parlaments nepārprotami pieņēma pasākumu, kas rada tiesiskas sekas apelācijas sūdzību iesniedzēju interesēm un kas viņiem ir saistošs.

[28] Skat. spriedumus, 2011. gada 13. oktobris, *Deutsche Post* un Vācija/Komisija, (C-463/10 P un C-475/10 P, EU:C:2011:656, 53. punkts un tajā minētā judikatūra), kā arī 2021. gada 22. aprīlis, *thyssenkrupp Electrical Steel* un *thyssenkrupp Electrical Steel Ugo*/Komisija (C-572/18 P, EU:C:2021:317, 50. punkts un tajā minētā judikatūra).

[29] Skat. pārsūdzētā rīkojuma 50. un 51. punktu.

46. Lai nospriestu, ka strīdīgie paziņojumi nav lēmumi, Vispārējā tiesa ņēma vērā pēc šo paziņojumu paziņošanas doto iespēju paust apsvērumus un konstatēja, ka tā tika izmantota, ka apelācijas sūdzību iesniedzēju apsvērumi tika izskatīti un ka no 2019. gada janvāra nepamatoti izmaksātās summas netika atgūtas.

47. Tādējādi Vispārējā tiesa neņēma vērā šādus viņu apsvērumos minētos elementus:

– to, ka strīdīgo paziņojumu, kas ietekmē apelācijas sūdzību iesniedzēju intereses, saistošās sekas netika apturētas apsvērumu saņemšanas gadījumā, un

– pārliecību, ka Parlaments principā nevarēja grozīt lēmumu, jo tas noteikti ir saistīts ar Lēmumu Nr. 14/2018.

48. No tā izriet, ka šajos īpašajos apstākļos, kas ļoti atšķiras no tiem, attiecībā uz kuriem izstrādāta judikatūra, ko Vispārējā tiesa ir minējusi pārsūdzētā rīkojuma 50. punktā, strīdīgos paziņojumus atšķirībā no 2019. gada februārī nosūtītajiem paziņojumiem nevar uzskatīt par vienkāršām informatīvām vēstulēm, kas adresētas apelācijas sūdzības iesniedzējiem, lai noskaidrotu viņu viedokli un lūgtu viņiem sniegt Parlamentam pēc iespējas pilnīgāku informāciju, pirms tas pieņem savu lēmumu, vai – citiem vārdiem sakot – par nepieciešamo posmu pirms viņu tiesību ierobežošanas.

49. Šajos apstākļos strīdīgos paziņojumus kā sākotnēju vai sagatavojošu nostāju varētu vērtēt tikai tad, ja Parlaments būtu skaidri norādījis, ka tā lēmums samazināt pensiju apmēru pēc Lēmuma Nr. 14/2018 pieņemšanas radīs konkrētas sekas, ja attiecīgās personas neiesniegs apsvērumus, vai arī tad, kad beigsies šādu apsvērumu iesniegšanai piešķirtais termiņš, bet tas izskatāmajā lietā nav noticis.

50. Šajā ziņā konstatējums, ka Parlaments pilnībā neietekmēja pensiju apmēra samazinājumu, kas ir piemērojams no 2019. gada aprīļa, un neatguva laikposmā no 2019. gada janvāra līdz martam nepamatoti izmaksātās summas, ir neefektīvs. Proti, tas nevar mainīt strīdīgo paziņojumu kvalifikāciju, kas balstīta uz izmaksātās un izmaksājamās pensijas apmēra automātisku pārskatīšanu, jo nepamatoti izmaksāto summu atgūšanas materiālie nosacījumi arī ir saistīti ar Lēmumu Nr. 14/2018.

51. Strīdīgo paziņojumu apstrīdamo raksturu apstiprina pārsūdzētā rīkojuma 56. punktā minētais konstatējums, ka šajā pensiju pārskatīšanas procedūrā lēmums tiks pieņemts tikai tad, kad beigsies 30 dienu termiņš, kas piešķirts pensijas saņēmējam, lai paustu savus apsvērumus, vai arī tad, ja šie apsvērumi tiks noraidīti. Tādējādi, ja nav pārskatīšanas procedūras, kurā tiek pieņemts lēmums ar sīki izstrādātu pamatojumu, atbildot uz pensiju saņēmēju apsvērumiem, tāda akta tiesiskums, ar ko groza to apmēru, šī termiņa beigās tiks novērtēts, pamatojoties uz informāciju, kura varēja būt Parlamenta rīcībā brīdī, kad tas informēja pensijas saņēmēju.

52. Tāpat – tādos apstākļos kā izskatāmajā lietā Parlaments nevar lietderīgi apgalvot, ka apelācijas sūdzību iesniedzējiem, kas pēc strīdīgo paziņojumu saņemšanas pauda savus apsvērumus, bija jāgaida, kad šī iestāde viņiem apstiprinās, ka viņu pensijas apmērs tiks samazināts, lai šo atbildi uz viņu apsvērumiem varētu uzskatīt par galīgu un tādējādi apstrīdamu aktu. Proti, bija maz ticams, ka ar šādu pieeju apelācijas sūdzību iesniedzēji gūtu panākumus attiecībā uz pensiju apmēra samazinājuma principu, kas saskaņā ar Parlamenta atkārtoti sniegto informāciju ir atkarīgs no Lēmuma Nr. 14/2018, pakļaujot viņus riskam, ka jaunu faktu neesamības dēļ tā atbilde tiktu

atzīta par nepārsūdzamu apstiprinošu aktu [30].

53. Iepriekš izklāstīto vērtējumu apstiprina judikatūra, kas attiecas uz nelabvēlīga akta definīciju civildienesta strīdos, ja tiek apstrīdēta lēmuma finansiālā ietekme. Tādējādi lēmuma esamība var atspoguļoties ikmēneša paziņojumā par algu [31]. Kad šis paziņojums par algu īstenojas pirmo reizi pēc tam, kad ir stājies spēkā vispārpiemērojams akts, ar kuru tika grozītas finansiālās tiesības, tas attiecībā pret tā adresātu noteikti ir jāsaprot kā tāds, kurā parādās, ka ir pieņemts individuāli piemērojams administratīvs akts, kam ir juridiski saistoša iedarbība un kas tieši un tūlītēji skar attiecīgā ierēdņa intereses, būtiski mainot tā tiesisko stāvokli. Savukārt nākamajos paziņojumos par algu ir sniegts tikai pārskats par šī sākotnēja individuāli piemērojama administratīvā lēmuma turpmāku īstenošanu, un tos var kvalificēt par individuāli piemērojamiem apstiprinošiem administratīviem lēmumiem [32].

54. Turklāt var atgādināt pastāvīgo judikatūru, saskaņā ar kuru, ja konkursa kandidāts lūdz pārskatīt atlases komisijas pieņemto lēmumu, viņam nelabvēlīgs akts ir tās pieņemtais lēmums pēc kandidāta situācijas pārskatīšanas, jo pēc pārskatīšanas pieņemtais lēmums aizstāj atlases komisijas sākotnējo lēmumu [33].

55. Visbeidzot, tā kā strīdīgo paziņojumu apstrīdamais raksturs LESD 263. panta izpratnē, manuprāt, būtībā izriet no apelācijas sūdzību iesniedzējiem sniegtās informācijas secīguma vispārpiemērojama lēmuma īstenošanas apstākļos, kas padara nedrošu apelācijas sūdzību iesniedzēju tiesību aizsardzību tiesā, man šķiet lietderīgi pievērst Tiesas uzmanību 2018. gada 28. jūnija sprieduma *Spliethoff's Bevrachtingskantoor*/Komisija [34] tvērumam.

56. Lietas apstākļus, attiecībā uz kuriem pasludināts šis spriedums, dažos aspektos var pielīdzināt apstākļiem, uz kuriem balstīts pirmais apelācijas sūdzības pamats. Proti, Tiesa norādīja, ka apelācijas sūdzības iesniedzējs bija saņēmis elektroniskā pasta vēstuli, ko viņš varēja uzskatīt kā paziņojumu par to, ka Eiropas Komisija ir noraidījusi viņa priekšlikumu [35] un nav ņēmusi vērā tās galīgo lēmumu, kas tika pieņemts pēc viņa prasības celšanas dienas. Atšķirībā no Vispārējās tiesas, kura, lai atzītu šo prasību par nepieņemamu, nosprieda, ka tā ir vērsta pret elektroniskā pasta vēstuli, kuras autore nav Komisija, un ka apstrīdamajam aktam ir pagaidu raksturs [36], Tiesa no Vispārējās tiesas konstatējumiem secināja, ka, ņemot vērā īpašos lietas apstākļus un lai nodrošinātu prasītājam efektīvu tiesību aizsardzību tiesā, tai bija jāatzīst, ka pret Komisiju [37] vērstās prasības priekšmets bija galīga lēmuma atcelšana.

57. Tādējādi minētajā spriedumā Tiesa nelēma par strīdīgo aktu pagaidu raksturu, bet par to, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja nevarēja identificēt Komisijas īstenošanas lēmumu, kas īstenošanas procedūrā bija galīgs akts, ņemot vērā arī apstākli, ka strīdīgajā elektroniskā pasta

30 Skat. šo secinājumu 40. punktu.

31 Skat. spriedumu, 1976. gada 15. jūnijs, *Wack*/Komisija (1/76, EU:C:1976:91, 5. punkts).

32 Skat. spriedumus, 2019. gada 12. decembris, *Tàpias*/Padome (T-527/16, EU:T:2019:856, 37. punkts), un 2012. gada 5. decembris, *Lebedef* u.c./Komisija (F-110/11, EU:F:2012:174, 36. un 37. punkts, kā arī tajos minētā judikatūra).

33 Skat. spriedumu, 2018. gada 5. septembris, *Villeneuve*/Komisija (T-671/16, EU:T:2018:519, 24. punkts).

34 C-635/16 P, turpmāk tekstā – "*Spliethoff's Bevrachtingskantoor*/Komisija", EU:C:2018:510.

35 Sprieduma *Spliethoff's Bevrachtingskantoor*/Komisija 66. punktā Tiesa norādīja, ka "no 2015. gada 17. jūlija vēstules formulējuma – kāds tas izklāstīts šā sprieduma 21. punktā – izriet, ka [Inovācijas un tīklu izpildaģentūra (*INEA*)] ir skaidri *informējusi [sabiedrību Spliethoff's Bevrachtingskantoor BV] par to, ka tās "piedāvājums [nebija] pieņemts*". Protams, *INEA* precizēja, ka procedūra, kurā Komisijai ir jāpieņem lēmums par projektu atlasi un subsīdiju piešķiršanu, *joprojām noris*. Tomēr tā piebilda, ka "*maz ticamā gadījumā, ja šā lēmuma pieņemšanas rezultātā tiks izdarīti grozījumi saistībā ar Jūsu priekšlikumu, Jūs par to informēsim atsevišķi elektroniskā pasta vēstulē*". [Šī sabiedrība] pēc tam nav saņēmusi nevienu citu elektroniskā pasta vēstuli no *INEA* vai Komisijas šajā saistībā". Mans izcēlums.

36 Skat. spriedumu *Spliethoff's Bevrachtingskantoor*/Komisija (31., 34. un 65. punkts).

37 Skat. spriedumu *Spliethoff's Bevrachtingskantoor*/Komisija (71. punkts).

vēstulē bija iekļauta informācija par tiesību aizsardzības līdzekļiem, kuri tika izmantoti, nezinot par īstenošanas lēmumu [38]. Šajā nozīmē šim spriedumam jāpievērš īpaša uzmanība, ciktāl tajā ir aprakstītas procesuālās sekas, kas jāņem vērā situācijā, kurā rodas nedrošība par aktu būtību un tvērumu attiecībā uz to tiesiskajām sekām to formulējuma un to [pieņemšanas] konteksta dēļ [39]. Tādējādi pakārtoti ierosinu Tiesai pieņemt analoģisku pamatojumu.

58. No visiem šiem apsvērumiem secinu, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi tiesību kļūdu, kā acīmredzami nepieņemamas noraidot apelācijas sūdzību iesniedzēju prasības atcelt strīdīgos paziņojumus, pamatojoties uz to, ka tie nav apstrīdami akti, par kuriem var celt šādu prasību saskaņā ar LESD 263. pantu.

59. Tādējādi ierosinu Tiesai nospriest, ka pirmais apelācijas sūdzības pamats ir pamatots, un līdz ar to atcelt pārsūdzēto rīkojumu, neizskatot apelācijas sūdzību otro un trešo pamatu, kas izvirzīti pakārtoti.

60. Tomēr gadījumā, ja Tiesa nolemtu noraidīt pirmo pamatu, es izskatīšu arī divus pārējos pamatus.

B. Par otro pamatu, kas balstīts uz tiesību kļūdu Vispārējās tiesas Reglamenta 86. panta interpretācijā

1. Lietas dalībnieku argumenti

61. Lai pamatotu otro pamatu, apelācijas sūdzību iesniedzēji būtībā apgalvo, ka grozījumu raksti attiecas uz aktiem, kas padarīja par galīgiem aktus, kuri teorētiski bija uzskatāmi par pagaidu aktiem un tika apstrīdēti sākotnēji. Tātad to atzīšana par nepieņemamiem esot neloģiska, pretrunā procesuālās ekonomijas prasībai un liedzot vērsties pret tiem tiesā.

62. Viņi atsaucas uz 2017. gada 9. novembra spriedumu HX/Padome [40] un spriedumu *Spliethoff's Bevrachtingskantoor*/Komisija, no kuriem izrietot, ka Vispārējās tiesas Reglamenta 86. pants ir jāinterpretē tā, lai nodrošinātu efektīvu tiesību aizsardzību tiesā.

63. Turklāt, pēc apelācijas sūdzības iesniedzēju domām, Vispārējā tiesa pārsūdzētā rīkojuma 68. un 69. punktā esot kļūdaini uzskatījusi, ka akti, uz kuriem attiecas grozījumu raksti, neesot identificēti pietiekami skaidri.

64. Parlaments apgalvo, ka:

– pamatam neesot priekšmeta attiecībā uz *E. Allione* un *L. Torbesi* [41], kas neiesniedza grozījumu rakstu;

[38] Skat. spriedumu *Spliethoff's Bevrachtingskantoor*/Komisija (66.–70. punkts).

[39] Šajā sakarā skat. ģenerāladvokātes J. Kokotes [*J. Kokott*] secinājumus lietā *Spliethoff's Bevrachtingskantoor*/Komisija (C-635/16 P, EU:C:2018:28, 6. un 7. punkts). Ģenerāladvokāte precizēja, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja ir cēlusi Vispārējā tiesā citu prasību atcelt Komisijas īstenošanas lēmumu, pret ko Komisija cēla iebildi par novēlotību.

[40] C-423/16 P, EU:C:2017:848.

[41] Runai būtu jābūt par *E. Melandri*, skat. šo secinājumu 18. punktu un 12. zemsvītras piezīmi.

– galu galā pieņemtie lēmumi neaizstājot strīdīgos paziņojumus un spriedumā *Spliethoff's Bevrachtingskantoor*/Komisija pieņemtais lēmums, kas balstīts uz apelācijas sūdzības iesniedzējas atvainojamu maldību, izskatāmajā lietā neesot piemērojams;

– attiecībā uz pārsūdzētā rīkojuma 68. un 69. punktu izvirzītie argumenti neesot pamatoti, jo Vispārējā tiesa ir skaidri nošķīrusi Parlamenta galīgos lēmumus no citiem grozījumu rakstā minētajiem aktiem, un

– efektīvas tiesību aizsardzības tiesā princips neizraisot Vispārējās tiesas Reglamenta 86. pantā noteikto pieņemamības nosacījumu nepiemērojamību.

2. Vērtējums

65. Tiesa 2018. gada 20. septembra spriedumā Spānija/Komisija [42] atgādināja, ka:

– no Tiesas judikatūras izriet, ka lietas dalībnieku prasījumiem principā ir raksturīga to negrozāmība [43]. Vispārējās tiesas Reglamenta 86. pantā "Prasības pieteikuma grozīšana" ir kodificēta agrākā judikatūra attiecībā uz izņēmumiem, kādi var būt pieļaujami šim nemainīguma principam [44];

– šajā 86. pantā ir paredzēts – ja tiesību akts, kuru lūgts atcelt, ir aizstāts vai grozīts ar citu tiesību aktu, kam ir tāds pats priekšmets, prasītājs pirms tiesvedības mutvārdu daļas pabeigšanas vai pirms Vispārējās tiesas lēmuma izlemt lietu bez tiesvedības mutvārdu daļas var grozīt prasības pieteikumu, lai ņemtu vērā šo jauno faktu, proti, grozīt prasības pieteikuma priekšmetu;

– šis 86. pants kā izņēmums no negrozāmības principa tiesvedībā ir jāinterpretē šauri un,

– lai grozītu prasības pieteikumu, prasītājam nepārprotami un pietiekami skaidri un precīzi jānorāda strīda priekšmets, kā arī prasījumi, lai Vispārējā tiesa nespriestu *ultra petita*. Šajā nolūkā grozījumu rakstā saskaņā ar Vispārējās tiesas Reglamenta 86. panta 4. punkta a) apakšpunktu tostarp ir jāietver grozītie prasījumi [45].

66. Judikatūrā, kuru minējusi gan Vispārējā tiesa, gan apelācijas sūdzību iesniedzēji savas apelācijas sūdzības pamatojumam, nav aplūkoti procesuāli jautājumi, kas ir analoģiski tiem, kuri rodas šajā apelācijas tiesvedībā.

[42] C-114/17 P, EU:C:2018:753, 52.–54, 56. un 59. punkts, kā arī tajos minētā judikatūra.

[43] Skat. ģenerāladvokātes E. Šarpstones [*E. Sharpston*] secinājumus lietā Spānija/Komisija (C-114/17 P, EU:C:2018:309, 40. punkts), kuros atgādināts, ka "saskaņā ar Vispārējās tiesas Reglamenta 76. panta d) punktu prasītājam prasības pieteikumā jānorāda strīda priekšmets. Principā lietas dalībnieks tiesvedības laikā attiecīgajā instancē nevar grozīt strīda priekšmetu, un prasības pamatotība ir jāpārbauda, ievērojot tikai tos prasījumus, kas ietverti šajā instancē sākotnēji iesniegtajā prasības pieteikumā". Ģenerāladvokāte E. Šarpstone šajā nozīmē atsaucas uz 2010. gada 11. novembra spriedumu Komisija/Portugāle (C-543/08, EU:C:2010:669, 20. punkts un tajā minētā judikatūra).

[44] Šajā ziņā skat. precizējumus ģenerāladvokātes E. Šarpstones secinājumos lietā Spānija/Komisija (C-114/17 P, EU:C:2018:309, 42. punkts un 23. zemsvītras piezīme). Tajos arī ir atgādināts, ka tas ir paredzēts, lai nedotu apstrīdētā akta autoram iespēju grozīt apstrīdēto aktu Tiesā vai aizstāt to ar citu, lai izbeigtu notiekošo tiesvedību.

[45] Attiecībā uz šo 2015. gadā Vispārējās tiesas Reglamentā ieviesto formālismu skat. ģenerāladvokātes E. Šarpstones secinājumus lietā Spānija/Komisija (C-114/17 P, EU:C:2018:309, 43. punkts un 24. zemsvītras piezīme, kurā atgādināts, ka Vispārējā tiesa atļāva prasītājam grozīt savu prasības pieteikumu tiesas sēdē).

67. Lēmumos par nepieņemamību, uz kuriem attiecas pārsūdzētā rīkojuma 66. punkts, ir tikai atgādināti piemērojamie principi, atbilstoši tos neatspoguļojot izskatāmajā lietā. Proti, 2015. gada 14. janvāra rīkojumā *SolarWorld* u.c./Komisija [46] Vispārējā tiesa nosprieda, ka prasība ir nepieņemama intereses celt prasību neesamības dēļ, un 2019. gada 21. novembra rīkojumā ZW/BEI [47], ka tā ir nepieņemama novēlotības dēļ.

68. Attiecībā uz apelācijas sūdzību iesniedzēju minēto judikatūru lietā, kurā pasludināts 2017. gada 9. novembra spriedums HX/Padome [48], to faktiskie apstākļi nav salīdzināmi. HX pārstāvis par tāda akta esamību, ar ko tika grozīts pieteikumā par lietas ierosināšanu apstrīdētais akts, uzzināja tiesas sēdē, un, ņemot vērā neprecizitātes Vispārējās tiesas Reglamenta redakcijā tiesvedības valodā, viņš nebija apstiprinājis rakstveida dokumentā vēlmi grozīt prasījumus, kas bija izvirzīti šajā tiesas sēdē. Tiesa uzskatīja, ka Vispārējai tiesai bija jānorāda viņa kļūda prasītājam un jāļauj viņam to labot.

69. Lietā, kurā pasludināts otrais minētais spriedums, proti, spriedums *Spliethoff's Bevrachtingskantoor*/Komisija, Tiesa nelēma par Vispārējās tiesas Reglamenta 86. panta piemērošanas nosacījumiem [49].

70. Ņemot vērā šī 86. panta formulējumu un kontekstu, kurā tika atzīta iespēja grozīt sākotnējo prasības pieteikumu Vispārējā tiesā, šķiet, ir neiedomājami tā piemērošanas jomā iekļaut arī gadījumus, kuros prasītājs ir nepareizi novērtējis tāda akta tvērumu, kura tiesiskumu viņš apstrīd.

71. Proti, es pievēršu lielu uzmanību tam, ka Vispārējās tiesas Reglamenta 86. panta mērķis ir īstenot procesuālās ekonomijas principu, kas nozīmē atbrīvot prasītāju no jaunas prasības celšanas Vispārējā tiesā, ierosinot atsevišķu tiesvedību, jo mana atruna ir balstīta uz strīda priekšmeta maiņu grozījumu rakstā, ko uzsvērusi Tiesa 2018. gada 20. septembra spriedumā Spānija/Komisija [50].

72. Šis grozījums sākotnējā prasības pieteikumā pamato īpašas uzmanības pievēršanu tam, ka tiesvedībā tiek ievērots sacīkstes princips [51]. Šajā 86. pantā minētie formālie nosacījumi ir paredzēti šī mērķa sasniegšanai.

73. Lai arī var pieņemt, ka šiem noteikumiem būtu jāpielāgo prasību līmenis, ņemot vērā, ka apstrīdētā akta identifikācija var netieši izrietēt no prasības pieteikumā minētajām norādēm, un ka prasību, kura formāli vērsta pret aktu, kas ir neatņemama aktu kopuma sastāvdaļa, vajadzības gadījumā var uzskatīt par tādu, kas vērsta arī pret citiem aktiem [52], Vispārējās tiesas Reglamenta 86. panta īstenošanas nosacījumi, manuprāt, ir jāattiecina tikai uz tiem gadījumiem, kuros ir grozīts galīgais lēmums.

46 T-507/13, EU:T:2015:23.

47 T-727/18, nav publicēts, EU:T:2019:809.

48 C-423/16 P, EU:C:2017:848, 21. punkts.

49 Šajā nozīmē skat. arī ģenerāladvokātes E. Šarpstones secinājumus lietā Spānija/Komisija (C-114/17 P, EU:C:2018:309, 36. zemsvītras piezīme).

50 C-114/17 P, EU:C:2018:753. Skat. šo secinājumu 65. punktu.

51 Skat. spriedumu, 2017. gada 9. novembris, HX/Padome (C-423/16 P, EU:C:2017:848, 23. punkts).

52 Skat. spriedumu, 2020. gada 8. jūlijs, *Neda Industrial Group*/Padome (T-490/18, nav publicēts, EU:T:2020:318, 53. punkts un tajā minētā judikatūra).

74. Citiem vārdiem sakot, tā kā šī 86. panta noteikumus nevar interpretēt, lai mazinātu ar apstrīdēto aktu būtību un tvērumu saistītas neskaidrības, kas izriet no to formulējuma un pieņemšanas konteksta, efektīvu tiesību aizsardzību tiesā un pareizu tiesvedību, manuprāt, garantē tikai jēdziena "apstrīdams akts" interpretācija, ņemot vērā šos apstākļus [53].

75. Ņemot vērā visus šos apsvērumus, uzskatu, ka otrais apelācijas sūdzības pamats ir jānoraida, pamatojoties uz to, ka Vispārējā tiesa ir pareizi piemērojusi Tiesas pastāvīgo judikatūru un galvenokārt ir nospriedusi, ka grozījumu raksti, kurus apelācijas sūdzību iesniedzēji, izņemot *E. Allione* un *L. Torbesi* lietās T-396/19 un T-437/19, iesniedza saskaņā ar Vispārējās tiesas Reglamenta 86. pantu un pēc Parlamenta iebildēm par nepieņemamību, lai panāktu jebkura cita akta, paziņojuma vai iepriekšēja, sagatavojoša, secīga vai ar lēmuma projektiem saistīta paziņojuma atcelšanu, ir nepieņemami.

C. Par trešo pamatu, kas balstīts uz sacīkstes principa pārkāpumu un tiesību kļūdu Vispārējās tiesas Reglamenta 126. panta piemērošanā

1. Lietas dalībnieku argumenti

76. Apelācijas sūdzību iesniedzēji apgalvo, ka:

– Vispārējai tiesai bija jāatļauj viņiem iesniegt replikas rakstu uz Parlamenta izvirzīto iebildi par grozījumu raksta nepieņemamību tieši vai arī, apmainoties ar procesuālajiem rakstiem otrreiz, un

– Vispārējās tiesas nolēmumi apvienot iebilžu par nepieņemamību izvērtēšanu ar lietas izskatīšanu pēc būtības un lūgumi sagatavot Parlamentam adresētus procesuālos rakstus pierāda, ka prasību nepieņemamība nebija acīmredzama.

77. Parlaments apgalvo, ka:

– pamatam nav priekšmeta attiecībā uz *E. Allione* un *L. Torbesi* [54], kas neiesniedza grozījumu rakstu;

– no Vispārējās tiesas Reglamenta 86. panta 6. punkta izriet, ka tā var pēc savas ierosmes izvērtēt grozījumu raksta pieņemamību, neprasot apelācijas sūdzības iesniedzējam sniegt apsvērumus, un

– Vispārējā tiesa jebkurā brīdī var lemt par prasības nepieņemamību saskaņā ar šī reglamenta 126. pantu un ka agrāk pieņemtajiem procesuālajiem lēmumiem nav nekādas ietekmes.

78. Atbildot uz Tiesas rakstveida jautājumu par Vispārējās tiesas Reglamenta 86. panta 6. punkta piemērojamību saistībā ar sacīkstes principa pārkāpumu, apelācijas sūdzību iesniedzēji apgalvo, ka šī tiesību norma, ar ko Vispārējai tiesai rezervētas tiesības izvērtēt grozījumu raksta pieņemamības nosacījumus, neizslēdz šī reglamenta 130. panta 4. punkta piemērošanu pēc analoģijas, lai saņemtu prasītāja apsvērumus par argumentiem, kurus atbildētājs minējis savas iebildes par nepieņemamību pamatojumam. Parlaments uzsvēra, ka Vispārējā tiesa esot ievērojusi sacīkstes

[53] Skat. šo secinājumu 55.–57. punktu.

[54] Runai būtu jābūt par *E. Melandri*, skat. šo secinājumu 18. punktu un 12. zemsvītras piezīmi.

principu, piešķirot tam termiņu, lai atbildētu uz grozījumu rakstiem, un lēma par to pieņemamību saskaņā ar savu judikatūru, tomēr tā neesot balstījusies uz tā iebildumu rakstā paustajiem argumentiem, kas atgādināti pārsūdzētā rīkojuma 65. punktā.

2. Vērtējums

79. Vispārējās tiesas Reglamenta 86. panta 6. punktā ir noteikts, ka, "neskarot Vispārējās tiesas vēlāko lēmumu par prasības pieteikuma grozījumu raksta pieņemamību, priekšsēdētājs nosaka atbildētājam termiņu, kurā tas var atbildēt uz grozījumu rakstu".

80. Šī reglamenta 130. panta 4. punktā, kas attiecas uz izņēmumiem, kuros izdod rīkojumu, ir paredzēts, ka, tiklīdz atbildētājs kā atsevišķu dokumentu iesniedz lūgumu Vispārējai tiesai lemt par iebildi par nepieņemamību, neaplūkojot lietu pēc būtības, priekšsēdētājs nosaka termiņu, kurā prasītājs var rakstveidā norādīt savus pamatus un prasījumus.

81. Izskatāmajā lietā Parlaments savos apsvērumos, kas minēti pārsūdzētā rīkojuma 20. punktā, atsaucās uz grozījumu rakstu nepieņemamību, balstoties uz minētā reglamenta 86. panta 6. punktu. No šī rīkojuma 21. punkta var secināt, ka tie tika paziņoti apelācijas sūdzību iesniedzējiem pēc tam, kad viņi jau bija iesnieguši savus apsvērumus par Parlamenta iebildēm par prasības pieteikumu nepieņemamību, ko apstiprina norādes, kuras minētas apelācijas sūdzību iesniedzēju atbilžu uz Tiesas jautājumu 3. zemsvītras piezīmē.

82. Pirmkārt, jāatgādina, ka saskaņā ar Vispārējās tiesas Reglamenta 83. pantu prasības pieteikumu un iebildumu rakstu var papildināt ar prasītāja replikas rakstu un atbildētāja atbildes rakstu uz repliku, ja vien Vispārējā tiesa nepieņem lēmumu, ka otrreizēja procesuālo rakstu apmaiņa nav vajadzīga, jo lietas materiālu saturs ir pietiekami pilnīgs. Vispārējās tiesas lēmums atļaut vai neatļaut prasītājam iesniegt replikas rakstu saskaņā ar šo tiesību normu, ir Vispārējās tiesas diskrecionārā kompetencē [55].

83. Otrkārt, jāuzsver, ka saskaņā ar Reglamenta 126. pantu Vispārējā tiesa lēma par grozījumu rakstu acīmredzamu nepieņemamību.

84. Taču saskaņā ar šo tiesību normu Vispārējā tiesa, kas rīkojas pēc savas ierosmes vai arī, pamatojoties uz tai iesniegtajiem iebildumu apsvērumiem, jebkurā tiesvedības brīdī drīkst pārbaudīt prasības pieteikuma pieņemamību, lemt par tās acīmredzamu nepieņemamību, nesniedzot savu vērtējumu lietas dalībnieku apspriešanai.

85. Tādējādi, ja prasītājs uzskata, ka Vispārējā tiesa nav pareizi piemērojusi minēto tiesību normu, viņam ir jāapstrīd pirmās instances tiesas vērtējums attiecībā uz nosacījumiem, kuriem pakļauta šīs tiesību normas piemērošana [56]. Efektīvi ir tikai tie pamati, kas vērsti pret pamatojuma nepieņemamību, kurus pieņēma Vispārējā tiesa.

86. Izskatāmajā lietā Vispārējās tiesas lēmums ir balstīts uz pastāvīgo judikatūru, kuru tā atgādināja pārsūdzētā rīkojuma 66. punktā. Šis pamatojums ir apstrīdēts otrajā apelācijas sūdzības pamatā.

[55] Skat. rīkojumu, 2020. gada 15. janvāris BS/Parlaments (C-642/19 P, nav publicēts, EU:C:2020:32, 5. punkts; ģenerāladvokāta P. Pikamēes [*P. Pikamäe*] viedoklis, 7. punkts un tajā minētā judikatūra).

[56] Skat. rīkojumu, 2020. gada 15. janvāris, BS/Parlaments (C-642/19 P, nav publicēts, EU:C:2020:32, 5. punkts; ģenerāladvokāta P. Pikamēes viedoklis, 10. punkts un tajā minētā judikatūra).

87. Šajos apstākļos iesaku Tiesai noraidīt trešo apelācijas sūdzības pamatu kā nepamatotu.

D. Par prasību pirmajā instancē

88. Ja Tiesa lemtu par pārsūdzētā rīkojuma atcelšanu, ir jājautā par iespēju Tiesai izskatīt lietu.

89. Saskaņā ar Eiropas Savienības Tiesas statūtu 61. panta pirmo daļu, ja Tiesa atceļ Vispārējās tiesas nolēmumu, tā var pati taisīt galīgo spriedumu attiecīgajā lietā, ja to ļauj tiesvedības stadija, vai nodot lietu atpakaļ sprieduma taisīšanai Vispārējā tiesā.

90. Izskatāmajā lietā tiesvedības stadija neļauj Tiesai taisīt galīgo lēmumu par to lietu būtību, kuras apelācijas sūdzību iesniedzēji ierosinājuši Vispārējā tiesā, jo tā ir lēmusi tikai par Parlamenta izvirzīto iebildi par nepieņemamību.

91. Savukārt Tiesas rīcībā ir vajadzīgā informācija, lai pieņemtu galīgo lēmumu par šo iebildi par nepieņemamību [57].

92. Tāpēc iesaku Tiesai nospriest, ka minētā iebilde par nepieņemamību, kas balstīta uz to, ka par strīdīgajiem paziņojumiem nevar celt prasību atcelt tiesību aktu, ir jānoraida.

93. Tādējādi lieta ir jānodod atpakaļ Vispārējai tiesai, lai tā izskata apelācijas sūdzību iesniedzēju prasības atcelt strīdīgos paziņojumus.

VII. Par tiesāšanās izdevumiem

94. Tā kā lieta tiek nodota atpakaļ Vispārējai tiesai, lēmuma par tiesāšanās izdevumiem apelācijas tiesvedībā Tiesā pieņemšana tiek atlikta.

VIII. Secinājumi

95. Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, piedāvāju Tiesai:

– atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas 2020. gada 3. jūlija rīkojumu *Tognoli* u.c./Parlaments (T-395/19, T-396/19, T-405/19, T-408/19, T-419/19, T-423/19, T-424/19, T-428/19, T-433/19, T-437/19, T-443/19, T-455/19, no T-458/19 līdz T-462/19, T-464/19, T-469/19 un T-477/19, nav publicēts, EU:T:2020:302);

– atcelt iebildi par nepieņemamību, ko Eiropas Parlaments izvirzījis Eiropas Savienības Vispārējā tiesā;

– nodot lietu atpakaļ Eiropas Savienības Vispārējai tiesai, lai tā lemtu par *Carlo Tognoli* un citu apelācijas sūdzību iesniedzēju prasījumiem atcelt Eiropas Parlamenta Finanšu ģenerāldirektorāta (ĢD) nodaļas "Deputātu atalgojums un sociālās tiesības" vadītāja 2019. gada 11. aprīļa paziņojumus par to pensiju apmēra pielāgošanu, kas viņiem tiek

[57] Skat. spriedumus, 2009. gada 9. jūlijs, 3F/Komisija (C-319/07 P, EU:C:2009:435, 98. punkts), un 2011. gada 13. oktobris, *Deutsche Post* un Vācija/Komisija (C-463/10 P un C-475/10 P, EU:C:2011:656, 78. punkts). Skat. arī spriedumu, 2019. gada 28. februāris, Padome/*Growth Energy* un *Renewable Fuels Association* (C-465/16 P, EU:C:2019:155, 128. punkts).

izmaksātas pēc *Ufficio di Presidenza della Camera dei deputati* (Deputātu palātas Prezidijs, Itālija) Lēmuma Nr. 14/2018 stāšanās spēkā 2019. gada 1. janvārī;

– atlikt lēmuma par tiesāšanās izdevumiem pieņemšanu.